

Uit: Het Rijke Vlijmense Wielerleven Vlijmense vedetten

1978, Ulvenhout: de zoveelste zege is binnen. Ad van Peer en Harrie van Pierre hebben geen antwoord op het eindschot van Bas van Lamoen (Archief Bas van Lamoen)

Bas van Lamoen (1950) De Criteriumkampioen

Natuurlijk, hij won twee klassiekers, werd tweemaal kampioen van Nederland in de ploegentijdrit en was ook buiten de landsgrenzen succesvol, maar Bas van Lamoen was toch vooral de man van de criteria, de rondjes om de

1970: Debuut als nieuweling op de 'fiets van Anquetil' (Archief Bas van Lamoen)

kerktoren. Het liefst koerste hij in de indertijd talloze wielervedstrijden rondom 's-Hertogenbosch en de altijd met veel premies gedoteerde rondjes in het Westland. Als hij aanzette kon hij zijn achterwiel laten slippen, en dit acceleratievermogen was een geweldig wapen in deze meestal met veel bochten opgeluisterde rondjes. Zou er in de jaren zeventig een Nederlands Criterium Kampioenschap bestaan hebben, dan zou Bas deze titel ongetwijfeld meerdere keren op zijn naam geschreven hebben.

Met zijn ouders verhuisde hij begin jaren zestig vanuit Vlijmen naar

1972: Voor het eerst met de naam op het 'Affiche' (Archief Bas van Lamoen)

schaatsdorp Haarsteeg en daar werd hij op zijn twaalfde onder invloed van de schaatsidolen Willy van den Berk en Wim van Heijst lid van schaatsclub Jaap Eden. Twee keer greep hij net mis in de strijd om de Brabantse schaatstitel.

1973; Bas in het zwarte tricot van de Koning uit Genderen, achter ploegmaat Jan van Driel en voor Henk Lubberding (Archief Bas van Lamoen)

In 1968 was Hans van Beek te sterk voor hem bij de junioren, terwijl in 1970 Giel Vervoort hem de titel afsnoept bij de senioren. Door een zenuwontsteking in zijn been (die later vanuit zijn rug bleek te komen) zei hij de schaatssport (voorlopig) vaarwel. Hij kocht een racefiets (een rode RIH) bij elfstedencrack Toon Verhoeven in Dussen, die hem wijsmaakte dat deze fiets van Anquetil geweest was. Later bleek de fiets van iets dichterbij huis te komen, hij was namelijk van Nico van Beijnen geweest. Hij meldde zich aan bij wielclub de Zwaluw en begon in de Engelse polder in de zomeravondcompetitie mee te fietsen. In 1970 startte hij bij de nieuwelingen en werd

meteen clubkampioen. Na zijn eerste jaar bij de amateurs in clubtenue gefietst te hebben kwam hij in 1972 bij de wielploeg van de Koning (Genderen) terecht. In Vlijmen komt hij in dat jaar kort bij een eerste overwinning, maar Henk Smits snoept hem de zege af en Bas moet genoegen nemen met de tweede plaats. In 1973, nog steeds rijdend voor de Koning wordt hij opnieuw clubkampioen van wielclub de Zwaluw en wint hij in het Belgische Hoboken zijn eerste officiële wedstrijd. Later in het seizoen komt er nog een zege bij, als hij in Hoogerheide iedereen achter zich laat.

Vanwege sponsorperikelen – de KNWU wil een leeftijdsgrens gaan instellen voor deelname aan de grote amateurkoersen en sponsor de Koning niet wil deelnemen aan Olympia's Tour door Nederland – stapt hij met zijn fietsmaten Piet Kuijs en Ben Libregts in 1974 over naar het team van de Bossche Staalbouw, dat wel in de grotere Nederlandse koersen uitkomt. In de oranje-blauwe kleuren van Bossche Staalbouw wint hij een rit en het totaalklassement van de Voorjaarscompetitie (een reeks van trainingwedstrijden rondom den Bosch) en één officiële wedstrijd, namelijk in Leende. In Olympia's Tour wordt hij zevende in de rit naar Schijndel en 21ste in de eindrangschikking.

In het Zuid II klassement, een door het Brabants Dagblad georganiseerd regelmatigheids- klassement over zo'n 35 rondom den Bosch georganiseerde wedstrijden, wordt hij tweede achter Bart Solaro.

1974: winst in Leende. (Archief Bas van Lamoen)

Tiel, 1975: de foto die hem 'beroemd' maakte, in ieder geval in alle Nederlandse dagbladen stond. Bas wordt derde in de Vierstromenlandronde op de spreekwoordelijke 'oude herenfiets' (Archief Bas van Lamoen)

Na een jaartje Bossche Staalbouw verandert Bas weer van ploeg en komt hij bij Batavus terecht. Zes jaar lang zal hij deel uit gaan maken van dit team, en bij Batavus komt de echte doorbraak. In 1975 wint hij negen wedstrijden: Geffen, Geel (B), Berlicum, Drunen, Nistelrode, Veghel, Waalwijk, Vianen, en in het 'eigen' Vlijmen. Hier wint hij de afwachtingswedstrijd voor aankomst van de Ronde van Nederland voor beroepsrenners. In Olympia's Tour wordt hij twaalfde. Zijn grootste bekendheid krijgt hij echter door de Vierstromenlandronde. Niet vanwege zijn klassering in deze klassieker, maar wel omdat hij in de laatste kilometer door een defect versnellingsapparaat van fiets moet wisselen en zijn derde plaats zekerstelt op een gewone herenfiets. Ook in de Omloop van de Haarlemmermeer en de Ronde van Zuid-Friesland behaalt hij een derde plaats. Dit jaar wint hij voor het eerst het Zuid II klassement. Ondanks een gedwongen rustperiode vanwege een sleutelbeenbreuk, die hij door een klapband in de ronde van Nieuwegein oploopt, zijn elf overwinningen (Bornem (B), Ekeren (B), Geffen, Oosterhout, Zuilen, Ossendrecht, Helvoirt, Erp, Oud-Gastel, Schijndel-Bosweg en de Ronde van Zuid-Friesland) zijn deel in 1976. In Olympia's Tour strijdt hij tot het einde mee voor de eindoverwinning. In de zevende etappe wordt hij tweede, en in het eindklassement strandt hij op een zesde plaats op 1 min. 32

sec. van winnaar Leo van Vliet.

Met zijn zege in de Ronde van Zuid-Friesland, met start en finish in Heerenveen, oogst hij voor het eerst klassieke roem. Na 130 kilometer koers ontsnapte Bas samen met Nico Hilberink uit de uit elf man bestaande kopgroep, die na 80 kilometer was ontstaan. In de resterende 20 kilometer bouwde het tweetal een voorsprong op van ruim een minuut. In de eindsprint hield Bas Hilberink ruim achter zich. Waarmee hij niet alleen zichzelf, maar zeker ook sponsor Batavus – de

fietsfabrikant heeft Heerenveen als thuisbasis - een groot plezier doet. Ook wint hij voor de tweede keer het Zuid II klassement.

In 1977 komt hij tien keer met de overwinningsruiker thuis. Hij wint de

criteria in Geffen, Rosmalen, Best, Gorinchem, Drunen, Berkel, Vught, Tiel en Sint Michielsgestel, en maakt het rijtje compleet door met wielclub de Zwaluw het Nederlands Clubkampioenschap in Dronten te winnen. Samen met Frans Francissen, Giel van der Sterren en Ben Libregts zet hij in deze ploegentijdrit de snelste tijd bij de amateurs neer. Ook in klassiekers behaalt hij enkele ereplaatsen: derde plaatsten in de Ronde van Overijssel, het kampioenschap van Brabant, de ronde van Zuid-West Friesland en de Omloop van het Zuiden. Olympia's Tour sluit hij af op

Heerenveen, 1976: een klassieke zege bij de voordeur van de sponsor. In de Ronde van Zuid-Friesland is Nico Hilbrink kansloos in de sprint (Archief Bas van Lamoen)

1977: Nederlands Kampioen met het tijdritteam van w.c. de Zwaluw, v.l.n.r. Lambert Toebak (verzorger), Frans Francissen, Ben Libregts, Bas van Lamoen en Giel van der Sterren. (Archief Bas van Lamoen)

een twaalfde plaats. Opnieuw wint hij het Zuid II klassement, en ook is hij de regelmatigste renner van alle in Brabant verreden koersen.

1977: Winnaar van het Zuid II klassement voor Adri van Houwelingen (links) en Theo Gevers (rechts) (Archief Bas van Lamoen)

temperatuur daalt tot rond het vriespunt. De Nederlandse ploeg is slecht geëquipeerd, regenjackjes noch handschoentjes zijn voorradig en op Frans Francissen na, stapt de voltallige nationale selectie in de bezemwagen. Op tien kilometer voor de aankomst gaf ploegleider Bram Koopmans zijn renners de kans uit het busje te stappen om zo 'in koers' te blijven, maar dat zagen de afstappers niet meer zitten.

In 1979 doet hij onverdroten verder, ditmaal worden het weer vijftien overwinningen. In de criteriums van Sint Oedenrode, Honselersdijk, Gemonde, Vught, Ossendrecht, Dongen, de Lier, Gorinchem, Roosendaal,

1980: Winst in Oss (Archief Bas van Lamoen)

Liefst vijftien overwinningen worden het in 1978: Bocholt (B), Beers, Kerkdriel, Honselersdijk, Vught, Dongen, Sint Michielsgestel, Olland, Ulvenhout, Gorinchem, Berlicum, Drunen, 's-Gravendeel, Veghel en Wanzele (B). Voor de vierde opeen volgende keer wint hij het Zuid II klassement, ook is hij opnieuw de regelmatigste renner in de Brabantse koersen. In het Nederlands Kampioenschap op de baan haalt hij net geen medaille, op het 30 km. nummer legt hij beslag op de vierde plaats. In 1978 start hij ook in de Vredeskoers, indertijd de zwaarste etappekoers voor amateurs en de tegenhanger voor de Tour de France achter het IJzeren gordijn. Het wordt geen meevaller. In de tweede etappe, van Halle naar Erfurt, blijkt eens te meer, dat Bas geen echte slecht-weer-renner is. Bij het vertrek lijkt er nog geen vuiltje aan de lucht. Maar allengs wordt het weer slechter en slechter, het begint te regenen en de

1979: Tijdens het Nederlands Kampioenschap in Geulle komt Bas ten val tijdens de bevoorradig. Verzorger Lambert Toebak snelt toe (Archief Bas van Lamoen)

Hoogerheide, Udenhout en Maarssen wordt de overwinningspalm opgehaald. In Olympia's Tour eindigt hij op een negende plaats. In het Kampioenschap van Nederland komt hij ten val, waardoor hij een paar weken uit competitie is, maar het seizoen wordt afgesloten met een dubbele ritwinst in de Vuelta d'Ampurdan. Naast de vierde rit van Villabertan naar Figueras wordt ook de ploegentijdrit in deze Noord-Spaanse etappekoers

gewonnen. In het algemeen klassement wordt hij elfde. Als kers op de taart verover

hij in de Flevopolder (Dronten) met Piet Kuijs, Jan Klerkx, Arnold van Hooft, Walter Boom en Ben Libregts in de tijdrploeg van wielclub de Zwaluw het Algemeen Nederlands Club Kampioenschap.

Tien overwinningen komen erbij in 1980. In Cuijk, Dongen, Eersel, Oss, de Lier, Onze Lieve Vrouwe Waver (B), Waalwijk, Maasland, Destelbergen (B) en Wanzele (B) wordt de hoogste trede van het erepodium opgezocht.

In 1981 wil hij het wat rustiger aan

1981: Ook Veldriel wordt op het palmares geschreven (Archief Bas van Lamoen)

te laat. Op de meet had Bas nog acht tellen over. Ruim voldoende om de zege te kunnen vieren. In het voorjaar van 1982 werd Bas benaderd om beroepsrenner te worden in de profploeg van Amko. Hij had er wel oren naar om op het einde van zijn wielercarrière nog even bij de beroepsrenners rond te neuzen. Door omstandigheden ging dit echter niet door en dus bleef hij maar amateur. Als zodanig schreef hij nog twee overwinningen op zijn naam en wel in Fijnaart en Breukelen. Ook wordt hij nog derde in de Kersenronde. Manager Jan van Nuland van amateursponsor van der Heijden's Meubelen hoorde echter van Bas' plannen om nog even als beroepsrenner aan de slag te gaan en wilde samen met wielershuis Verhallen hier wel aan meewerken. Zodoende kreeg Bas samen met

1981: Solo naar een tweede klassieke zege. Wedstrijdleider Jan Klip kijkt toe, hoe Bas van Lamoen de Kersenronde op zijn naam schrijft (Archief Bas van Lamoen)

gaan doen en geen klassiekers meer rijden. Daarom verandert hij van sponsor. Hij verruult 'Batavus' voor het streekteam van 'van der Heijden's Meubelen'. Noem het maar rustiger! Het worden ditmaal zeventien overwinningen. Den Dungen, Lille (B), Puttershoek, Oosterhout, Hulst, Fijnaart, Rijswijk, Sint Oedenrode, Rosmalen, Puurs (B), Schaijk, Boxmeer, Dordrecht, Wanzele, Veldriel en Hulst worden op zijn palmares bijgeschreven. En hij behaalt een tweede klassieke zege!

Nadat hij in het voorjaar al tweede is geworden in de Mergellandrond, slaat hij toe in de Kersenronde. In de slotfase ontsnapte hij uit de kopgroep van drieëntwintig renners, die na 110 kilometer was ontstaan. Door onenigheid bij de achtervolgers nam hij snel vijftientwintig seconden voorsprong. De van Erp ploeg, met vier renners het best vertegenwoordigd in de volggroep, zette nog wel de achtervolging in, maar kwam

1982: Onder toezien oog van de sponsors (staande links Jo Verhallen en rechts Jan van Nuland) tekenen Bas van Lamoen en Arnold van Hooft hun profcontract. (Archief Bas van Lamoen)

trainingsmaatje Arnold van Hooft halverwege het seizoen toch nog een proflicentie, ‘om het mee te maken’. Hij maakte zijn debuut op het door Johan van der Velde gewonnen Kampioenschap van Nederland in Geulle, waar hij de eindstreep echter niet haalde. In zijn laatste maanden als coureur reed hij nog diverse prijzen in de Nederlandse profcriteria. In Nieuwkoop haalde met een derde plaats zelfs nog het erepodium. Zijn allerlaatste wedstrijd reed Bas op het gloednieuwe trainingsparcours de Heuvelen in Nieuwkuijk. Hier nam hij afscheid van de wielersport met een tweede plaats achter Gerrie van Gerwen. Hij bleef echter wel sporten, en hervatte zijn schaatscarrière als marathonrijder. En wat hem in zijn eerste periode als schaatser niet gelukt was, lukte hem nu wel, want in 1985 werd hij kampioen van Brabant. In datzelfde jaar reed hij als wedstrijddrijder de Elfstedentocht en kwam als 72ste aan op de

Leeuwarden 1986: Voor de start van de Elfstedentocht bij het beeld van de Elfstedenrijder, v.l.n.r. Arnold van Hooft, Ben Libregts en Bas van Lamoen (part.coll.)

Bonkevaart,
waar uren
later zijn
plaatsgenoot
Piet van

1982: Debuut bij de beroepsrenners op het Kampioenschap van Nederland. Bas (rode trui met blauwe mouwtjes) rijdt in het spoor van Bert Oosterbosch (Archief Bas van Lamoen)

Heeswijk als eerste wedstrijddrijder buiten de tijdslimiet aankwam en voor de TV-camera zijn historische “nondeju’s” de Nederlandse huiskamers inslingerde. Ook in 1886 en 1997 behaalde Bas nog het begeerde Elfstedenkruisje, maar nu als toerrijder. In zijn wielercarrière behaalde hij naast zijn twee clubkampioenschappen bij w.c. de Zwaluw en zijn rit- en eindzege in de voorjaarscompetitie in totaal 92 overwinningen.

Terugblikkend op zijn carrière noemt hij de periode bij Batavus de mooiste tijd. Dikwijls in het begin nog wat primitief, want in menige buitenlandse koers ging er geen mecaniciens mee en moesten de truitjes ’s avonds na de etappe zelf gewassen worden. Hoewel Batavus al eerder zelfs een profteam gesponsord had, was de eerste ploegenvoorstelling er eentje met verrassingen. Een van de renners, Nanno Bakker, had opgegeven “stuurversnelling”

te willen hebben. Daarmee bedoelde hij dat de commandeurs – om de derailleur, het versnellingsmechanisme, te kunnen bedienen - aan het uiteinde van het stuur bevestigd dienden te worden. De fietsbouwer had dit echter niet echt goed begrepen, en een paar enorme lepels op het midden van het stuur

Karakteristieke foto van Bas in actie. Uit de bocht schakelt hij er een tandje bij en versnelt nog maar eens een keer. (Archief Bas van Lamoen.)

gebouwd.
Hetgeen
tijdens de

ploegenvoorstelling uiteraard voor de nodige hilariteit zorgde. Maar de ploegleiding leerde snel en werd snel professioneler.

Ook in het team van Van der Heijden’s Meubelen voelde Bas zich snel thuis. De ploegleiding was snel tevreden, blij met ieder succes, en hij hoefde er alleen maar regionale klassiekers en wedstrijden te rijden. Ook kwam hij er zijn oude maat Piet Kuijs, die al eerder van

Batavus naar Van der Heijden was overgestapt weer tegen. En Sjef van Engelen, die net bij Van der Heijden aan zijn carrière als soigneur was begonnen. In 1976 was hij dicht bij een echte profcarrière.

In Olympia's Tour – die hij als zesde zou beëindigen - werd hij tijdens de tijdrit gevolgd door Peter Post. Blijkbaar was er maar plaats voor een enkele aanwinst, want de succesvolle Raleigh-ploegleider koos na Olympia's Tour voor Henk Lubberding. Eind jaren zeventig nam hij als

Midden jaren negentig: Bas als 'trimmer' op de Galibier tijdens de befaamde cyclosportieve Marmotte. (Archief Bas van Lamoen)

gastrenner bij een Haags ploegje van wielclub de Spartaan een aantal keren deel aan de Spaanse Ronde van Ampurdan. De Hagenezen hadden zo hun eigen manieren. Bij de fietswinkel van Hernandez in Figueras waren de artikelen al niet duur, maar de Haagse boefjes zorgden voor nog wat extra korting. Tijdens het passen deden zij een aantal fietsbroeken over elkaar aan, betaalden er eentje en wandelden zo met drie-vier broeken de winkel uit. En Hernandez maar denken, dat hij goede zaken deed!

Maar Bas zelf was ook altijd aan het klooiën. Als het al eens stilviel in het peloton maakte hij er een sport van met een van zijn schoenplaatjes over de straatstenen te schuren. Het hemeltergende geluid zorgde dan dikwijls voor een paniecreactie in de groep, en omdat men dacht dat er een valpartij plaatsvond, werd er dan volop in de remmen getrokken. En wie zich met hem voor de koers ging omkleden, moest beslist op zijn hoede blijven, want menigmaal stond er een wiel los in het frame, was

er een bidon verdwenen, of was er een bandje half leeggelopen. Natuurlijk kon het niet uitblijven, en was Basje zelf een keer aan de beurt. De samenzwering klopte als een bus. Tijdens het omkleden voor de Ronde van Waalwijk werden zijn schoenen uit zijn kledingtas gehaald en netjes opgeborgen. Toen Bas van het toiletbezoek terugkwam en zich klaar wilde gaan maken voor de koers, mistte hij uiteraard zijn schoenen. En onschuldig als hij was, had hij niets in de gaten. Want wie kreeg de schuld? Mieke, zijn vrouw! Het bleek, dat die altijd zijn tas inpakte! Hij kreeg zowat een beroerte, en was zelfs nadat hij zijn schoenen had teruggekregen, dusdanig overstuurd, dat hij het einde van deze Ronde van Waalwijk niet haalde!

©

Bas in 1975 en anno 2012: Terug in de tijd. "Hadden jullie daar mijn raceschoentjes verstopt?" (Archief Bas van Lamoen)

(foto Ad van Kessel)

2019, Ben Libregts.